

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak in het geding tussen:

appellanten

en

burgemeester en wethouders van Reimerswaal,
verweerders.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 maart 2000, kenmerk 1999/014, hebben verweerders krachtens de Wet milieubeheer aan de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "Van der Endt-Louwerse B.V." (hierna: vergunninghoudster) een revisievergunning als geregeld in artikel 8.4, eerste lid, van deze wet verleend voor een schelpenverwerkend bedrijf. Dit aangehechte besluit is op 9 maart 2000 ter inzage gelegd.

Tegen dit besluit hebben appellanten bij brief van 1 april 2000, bij de Raad van State ingekomen op 4 april 2000, beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 augustus 2000 hebben verweerders een verweerschrift ingediend.

De Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening heeft een deskundigenbericht uitgebracht, gedateerd 15 februari 2001. Partijen zijn in de gelegenheid gesteld daarop te reageren.

Na afloop van het vooronderzoek zijn bij brief van 22 augustus 2001 nadere stukken van vergunninghoudster ontvangen. Deze zijn aan de andere partijen toegezonden.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 september 2001, waar appellanten, in persoon en bijgestaan door mr. J. Wouters, advocaat te Middelburg, en verweerders, zijn verschenen.

Voorts is daar vergunninghoudster, gemachtigde, en mr. P.W.H.M. Haans, advocaat te Bergen op Zoom, als partij gehoord.

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting hebben appellanten hun beroep ingetrokken voorzover het betrekking heeft op het ten onrechte afzien van het opstellen van een milieu-effectrapport.

2.2. Appellanten betogen dat de schelpen die afkomstig zijn van de kokkelkokerij en die binnen de inrichting worden be- en verwerkt, ten onrechte niet als afvalstoffen zijn aangemerkt. Volgens appellanten zijn ingevolge het bepaalde in categorie 28, onderdeel 28.4 van bijlage I, van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer niet verweerders maar gedeputeerde staten het bevoegde gezag om te beslissen op de onderhavige aanvraag.

2.2.1. Ingevolge artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer wordt in de Wet milieubeheer en de daarop berustende bepalingen onder afvalstoffen verstaan alle stoffen, preparaten of andere producten, waarvan de houder zich - met het oog op de verwijdering daarvan - ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.

Ingevolge artikel 8.2, tweede lid, van de Wet milieubeheer in samenhang met artikel 3.1 van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer (hierna: het Besluit) worden in bijlage I bij het Besluit de categorieën van inrichtingen aangewezen ten aanzien waarvan gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

In categorie 28.1, aanhef en onder a, sub 2, en onder b, eerste zinsnede, van bijlage I bij het Besluit zijn inrichtingen aangewezen voor het opslaan van bedrijfsafvalstoffen, die ten aanzien daarvan een capaciteit hebben van 5 m³ of meer, en voor het bewerken, verwerken, vernietigen of overslaan van

afvalstoffen.

In categorie 28.4, aanhef en onder a, sub 6, van bijlage I bij het Besluit is bepaald dat gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voorzover inrichtingen betreft voor het opslaan van andere dan de door sub 1 tot en met sub 5 genoemde van buiten de inrichting afkomstige afvalstoffen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 50 m³ of meer.

2.2.2. De term afvalstoffen in de Wet milieubeheer moet worden uitgelegd in het licht van richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd door richtlijn 91/156/EEG. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder a, van deze richtlijn wordt onder afvalstof verstaan: elke stof of elk voorwerp behorende tot de in bijlage 1 genoemde categorieën waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in zijn arrest van 15 juni 2000, gevoegde zaken nos. C-418/97 en C-419/97 (AB 2000, 311), voor recht verklaard dat de vraag of sprake is van een afvalstof in de zin van de richtlijn moet worden beoordeeld met inachtneming van alle omstandigheden, waarbij rekening moet worden gehouden met de doelstelling van die richtlijn en ervoor moet worden gewaakt, dat afbreuk zou worden gedaan aan de doeltreffendheid daarvan.

2.2.3. Blijkens de vergunningaanvraag worden in de inrichting jaarlijks 175.000 m³ schelpen, hoofdzakelijk kokkelschelpen, verwerkt. Daarvan wordt een gedeelte ter grootte van 17,5 procent, ongeveer 26.500 m³, betrokken van kokkelkokerijen. De overige schelpen die worden verwerkt worden door vergunninghoudster als lege schelpen uit zee gewonnen.

In de kokkelkokerijen wordt het vlees van de kokkelschelpen gescheiden. Het vlees wordt daarna verwerkt teneinde het geschikt te maken voor verkoop en consumptie. De kokkelschelpen worden in aanwezigheid van een medewerker van vergunninghoudster gesorteerd op geschiktheid voor verdere verwerking door vergunninghoudster. De aldus geselecteerde kokkelschelpen worden afgevoerd naar een container. De schelpen worden daarna bespoten met de zogeheten stof G40 (bio-algeen), om zo de nog aanwezige vleesresten te verwijderen. Hierdoor kan worden voorkomen dat vliegen worden aangetrokken en dat de kokkelschelpen stankhinder veroorzaken. Na de behandeling met de stof G40 zijn de kokkelschelpen geschikt om op hygiënische wijze te worden verwerkt in het productieproces. Wanneer de container vol is, worden de schelpen naar de onderhavige inrichting vervoerd, alwaar ze tijdelijk worden opgeslagen. Daar worden de schelpen vervolgens gesorteerd op grootte. De grote schelpen worden gewassen en afgezet als isolatiemateriaal, de zogeheten ISO-schelp; de kleinere schelpen worden be- en verwerkt tot grit, schelpenzand of worden gebruikt bij de aanleg van voet- of fietspaden.

2.2.4. In het licht van hetgeen het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in voormeld arrest van 15 juni 2000 voor recht heeft verklaard, kan de omstandigheid dat een stof na te zijn behandeld gelijkwaardig is aan een grondstof, dezelfde kenmerken als die grondstof bezit en kan worden gebruikt wanneer dezelfde voorzorgsmaatregelen voor het milieu worden getroffen, een aanwijzing zijn voor de conclusie dat een stof geen afvalstof is. Gelet op de stukken, waaronder het deskundigenbericht, en het verhandelde ter zitting moet worden aangenomen dat de kokkelschelpen na te zijn bewerkt ter plaatse van de kokkelkokerij, voor de verdere verwerking binnen de onderhavige inrichting gelijkwaardig zijn aan de lege schelpen die uit zee worden gewonnen. Verder is niet gebleken dat na de bewerking met de stof G40 binnen de inrichting nog

andere voorzorgsmaatregelen moeten worden getroffen ter bescherming van het milieu. Naar het oordeel van de Afdeling wijzen deze omstandigheden er op dat in dit geval de kokkelkoker noch vergunninghoudster zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen van de kokkelschelpen in de zin van artikel 1, aanhef en onder sub a, van de richtlijn. De stukken en hetgeen appellanten hebben aangevoerd, bevatten onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat, ondanks het vorenstaande, de kokkelschelpen als afvalstof zouden moeten worden aangemerkt. Gelet op het vorenstaande komt de Afdeling tot de slotsom dat verweerders zich terecht op het standpunt hebben gesteld dat in dit geval de kokkelschelpen niet als afvalstof in de zin van voormelde bepaling kunnen worden aangemerkt. Het beroep treft in zoverre geen doel.

2.3. Voorts zijn appellanten beducht voor geluidhinder. Zij betogen dat de geluidgrenswaarden niet kunnen worden nageleefd en dat dit zou blijken uit akoestisch onderzoek naar de geluidbelasting die de inrichting veroorzaakt. Volgens appellanten zouden verweerders hebben erkend dat de geluidgrenswaarden niet naleefbaar zijn.

2.3.1. Ingevolge het aan de vergunning verbonden voorschrift B.1 mag het equivalente geluidsniveau veroorzaakt door de inrichting op een straal van 200 meter van de inrichting, gerekend vanuit het midden van gebouw 7, van 07.00 tot 19.00 uur niet meer bedragen dan 50 dB(A), van 19.00 tot 23.00 uur niet meer dan 45 dB(A) en van 23.00 en 07.00 uur niet meer dan 40 dB(A) bedragen.

2.3.2. Verweerders ontkennen niet dat de geluidbelasting die de inrichting veroorzaakt het niveau de geluidgrenswaarden overschrijdt. Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting achten verweerders deze overschrijding gedurende de jaren 2000 tot 2005 aanvaardbaar nu vergunninghoudster gedurende die periode dient te streven naar verdere reductie van de geluidbelasting. In dat verband wijzen zij voorts op de maatregelen die zijn opgenomen in het zogeheten bedrijfsmilieuzorgplan, dat als onderdeel van de aanvraag deel uitmaakt van de vergunning. Volgens verweerders dient vergunninghoudster deze maatregelen te treffen gedurende de periode van 2000 tot 2005. Na 2005 dient vergunninghoudster volgens verweerders aan de geluidgrenswaarden te voldoen die zijn opgenomen in voorschrift B.1.

Het bij de aanvraag overgelegde geluidrapport van Cauberg-Huygen van 17 maart 1999, nummer 990213-1 (hierna: het geluidrapport) geeft onder meer de resultaten weer van het onderzoek naar de geluidbelasting die de inrichting veroorzaakt. Blijkens het geluidrapport bedraagt de geluidbelasting gedurende de dagperiode op 200 meter afstand van de inrichting maximaal 62 dB(A). Voorts kan daaruit worden afgeleid dat gedurende de avond- en nachtperiode de geluidbelasting op die afstand maximaal 52 dB(A) onderscheidenlijk 53 dB(A) bedraagt. Bij nadere memorie van 22 augustus 2001 is door vergunninghoudster een notitie van Cauberg-Huygen raadgevende ingenieurs B.V. van 2 augustus 2001, nummer 990213-1 (hierna: de geluidnotitie), overgelegd. De geluidnotitie is opgesteld naar aanleiding van een aantal maatregelen dat vergunninghoudster heeft getroffen en vormt een aanvulling op het geluidrapport. Blijkens de geluidnotitie neemt na het treffen van de maatregelen de geluidbelasting gedurende de dagperiode op een aantal punten op 200 meter van de inrichting af maar blijft de maximale geluidbelasting ongewijzigd. Wat de avond- en nachtperiode betreft, blijft de geluidbelasting op die punten gelijk aan de niveaus die in het geluidrapport zijn berekend.

Gelet op het voorgaande moet worden aangenomen dat bij het in werking zijn van de inrichting voorschrift B.1 niet kan worden nageleefd, hetgeen

bij verweerders ten tijde van het nemen van het bestreden besluit bekend was, althans redelijkerwijs bekend kon zijn. Het standpunt dat verweerders op dit punt hebben ingenomen doet daar niet aan af. Voorschrift B.1 heeft daarom tot gevolg dat de blijkens de aanvraag beoogde bedrijfsvoering onmogelijk is, zodat het opnemen van dit voorschrift neerkomt op een weigering van de gevraagde vergunning, hetgeen zich niet verdraagt met het stelsel van de Wet milieubeheer. Deze beroepsgrond slaagt.

2.4. Aangezien het bestreden besluit niet in stand kan blijven op een onderdeel dat bepalend moet worden geacht voor de vraag of vergunning kan worden verleend dient dat besluit in zijn geheel te worden vernietigd. De Afdeling laat bespreking van het beroep voor het overige achterwege.

2.5. Verweerders dienen op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt het besluit van burgemeester en wethouders van Reimerswaal van 6 maart 2000, kenmerk 1999/014;
- III. veroordeelt burgemeester en wethouders van Reimerswaal in de door appellanten in verband met de behandeling van het beroep gemaakte proceskosten tot een bedrag van f 1420,00/€644,37, welk bedrag geheel is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het bedrag dient door de gemeente Reimerswaal te worden betaald aan appellanten;
- IV. gelast dat de gemeente Reimerswaal aan appellanten het door hen voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht (f 225,00/€102,10) vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. W. Konijnenbelt, Voorzitter, en mr. K. Brink en mr. E.M.H. Hirsch Ballin, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E.M. Havik, ambtenaar van Staat.

w.g. Konijnenbelt
Voorzitter

w.g. Havik
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2001

313.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,